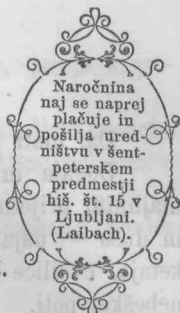

Izhaja 1. dné
v mesecu in
veljá za vse
leto 2 gl. 40 k.
za pol leta
1 gl. 20 kr.
Po pošti: za
vse leto 2 gl.
60 kr., za pol
leta 1 gl. 30kr.

VERTEC.

Naročnina
naj se naprej
plačuje in
pošilja ured-
ništvu v šent-
peterskem
predmestji
hiš. št. 15 v
Ljubljani.
(Laibach).

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 11.

V Ljubljani 1. novembra 1871.

Leto I.

O č a l a.

(Prosto po francoskem.)

Pogostoma je dolgčas
Urbančeku biló,
Ker pridno se učiti
Ni bilo mu ljubó;
Sè čerkami se včasih
Fantič je naš igral,
A žalibog nobene
Ni vendar še poznal.
In neki dan po zimi
Ko sam domá je bil,
Ni vedel kaj početi
Da prej bi čas minil.
„Kako so dolge ure!“
Je zdíhoval Urbán,
„Igrati in igrati
Ne morem se ves dan;
Vojaki in konjiči
Ostudni so mi vsi,
Iz vseh podob nobena
Mi davno všeči ni.
„Ahá! — to bo ugodno!“
Izklíknil je vesel,
In sredi iz omare
Je nove knjige vzel.
„Pregledal bodem malo,
— Da mi preide čas —
Zdaj bukve, iz katerih
Mi babica na glas
Je snoči brala marnje
Prečudne in krasné,
Kjer palčeki in vile
Navadni so ljudjé.“ —

Odperte tu so knjige —
A kje pravljice kaj bó?
Le belo je in černo
To vendar ni lepó!
„O, sem li jaz neumen,
O čal vsaj nimam še!
Vsaj babici je tudi
Brez njih v meglici vse.“
In hitro je poišče,
In z rutico čistó
Veliki stekli zbríše
Marljivo in skerbnó.
Ponosno je pritisne
Sedaj na mali nos,
In gleda ino gleda —
A nič ne vidi skoz.
O basnih čarodelnih
Ni najti mu sledú,
In stran na stran obrača
In nima več mirú.
Zdaj mati stopi v sôbo
In njo prisili smeh,
Ko vidi svoje dete
Z orožjem na očéh! —
„Kar babici pomaga“
Poreče mu ljubó,
„To, dragi moj Urbanček,
Za tvoje ni okó.
Podvizati se moraš,
Da brati bodeš znal,
Potem povesti vidiš
Gotovo brez očal!“ —

Lujiza Pesjakova.